

cit. zák. jest schválení zemského výboru zapotřebí, když se má věc nějaká, náležející ke kmenovému jmění neb statku obce . . . na jiného převést, zastaviti nebo stálým břemenem stížiti. Tomu však není tak při obligačním závazku udržovati, pokud se týče opravovati cizí plot, zřízený na cizím pozemku, neboť nejde o závazek, jenž by zatěžoval kmenové jmění, neb statek obce, nýbrž o závazek, jdoucí na úkor ročních příjmů obce, zatěžující pouze obecní rozpočet. Než ani první soud, jenž sice správně zaujal odmítavé stanovisko k požadavku schválení mor. zemským výborem, nezjistil, zda-li se o žalobcem tvrzené úmluvě stalo platné usnesení obecního zastupitelstva, neboť jen pak by byla obec z úmluvy zavázána.

Čís. 6829.

Do obchodního rejstříku nelze zapsati pouhou prodejnu veřejné obchodní společnosti v téže obci, v níž jest zapsán hlavní závod společnosti.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R I 1126/26.)

Žádost veřejné obchodní společnosti Josef W. a spol. v Praze, by do obchodního rejstříku byla zapsána prodejna v domě čp. 1601 v Praze, rejstříkovým soudem zamítl. Důvod y: Podle čl. 21 obch. zák. mohou do obchodního rejstříku býti zapsány jen odštěpné závody, které jsou v jiné obci nebo jiném místě, nikoli pouhé prodejny v téže obci. Mimo to musí býti firma, která podle čl. 15 obch. zák. jest jménem kupce, pro všechny oddíly jeho závodu stejná. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Podle čl. 12 obch. zák. lze do obchodního rejstříku pojati jen zápisy zákonem nařízené. Zákon ve příčině veřejných obchodních společností, jakou jest také rekurentka, zná jen místo (t. j. geografické), jakožto sídlo společnosti (čl. 86 čís. 2 obch. zák.) a vedle toho odštěpné závody v místech rozdílných od místa sídla (čl. 86 odst. 1 a čl. 21 obch. zák.). Sídlo společnosti v Praze jest již při rekurující firmě zapsáno a rovněž odštěpný závod v Karlových Varech. Okolnost, že má tato veřejná obchodní společnost v Praze prodejny, není předmětem zápisu do obchodního rejstříku a rovněž neokolnost, že jednu z těchto prodejen společnost opatřuje označením »Bon Ton«.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk ř. 16 nesp. říz.

Čís. 6830.

Obecní zaměstnanci.

Předpis ř. 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 nebyl dotčen ustanovením ř. 15, odstavec čtvrtý, zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R I 18/27.)

Žalobce domáhal se na žalované obci placení služebních požitků, tvrdě, že rozhodnutí obecního zastupitelstva, jímž byl podle §u 13 restriktivního zákona přeložen do trvalé výslužby, bylo nezákonným. Námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce domáhá se žalobou soudního rozhodnutí, že žalovaná obec jest povinna, by mu platila služební požitky jako činně sloužícímu, trvale ustanovenému obecnímu zaměstnanci, a, nabízejí se žalované obci k činné službě, opírá žalobní nárok o právní důvod, že rozhodnutí obecního zastupitelstva, jímž byl podle §u 13. zákona o úsporných opatřeních ve veřejné správě ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. přeložen do trvalé výslužby s příslušným výslužným, — bylo nezákonným a že jest proto neplatným. Není-li sporno, že žalobce byl až do svého přeložení do výslužby trvale ustanoveným obecním zřízencem, jde tu nepochybně o sporný nárok, který vzešel ze žalobcova služebního poměru a takové spory byly §em 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n. odkázány k rozhodnutí soudům. Předpis tento nebyl změněn ani dotčen ustanovením §u 15 (4) zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., poněvadž tento upravuje závazně příslušnost správních úřadů jen pro řízení při provádění úsporných opatření u státních zaměstnanců (viz nadpis dílu I. zákona »Státní zaměstnanci« a § 22 zákona). Veřejnoprávní korporace (země, župy, okresy a obce), byly však toliko zmocněny, by provedly úsporné opatření u svých zaměstnanců podle obdoby tohoto zákona. Nelze proto ve sporech z úsporných opatření u zaměstnanců těchto veřejnoprávních korporací dovolávat se ustanovení §u 15 (4) zákona čís. 286 z roku 1924, platícího jen pro státní zaměstnance, a zůstal tudíž pro spory obecních zřízenců s obcemi ze služebního poměru v platnosti předpis §u 24 zákona čís. 16 z roku 1920, jímž bylo řešení takových sporů výslovně vyhrazeno pořadu soudnímu a zákonodárce měl pro to podstatné důvody, by se uchýlil od kompetenčních předpisů, platících pro spory obecních úředníků ze služebních poměrů (§ 40 zákona ze dne 29. května 1908, čís. 35 z. zák.), jak z důvodové zprávy k zákonu čís. 16 z roku 1920 lze seznati.

Čís. 6831.

Na vkladní list o spořitelním vkladu, nacházejícím se v soudní úschově, lze vésti exekuci jen podle §u 325 ex. ř. a dvorního dekretu ze dne 22. března 1784, čís. 266 písm. e) sb. z. s. tím způsobem, že se kromě vyrozumění dlužníka podle §u 294, první odstavec, ex. ř. doručí záповěď jak schovacímu (bernímu) úřadu tak i soudu jakožto úřadu poukazujícímu.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R I 92/27.)